

Icoana mamei

Maria Filipoiu

ICOANA MAMEI

Se tulbură norii și-n lacrimi se destramă,
Când plângi de dorul fiilor, iubită mamă!
Dar îți răspunde sufletu-mi, printre suspine,
Că ești icoana vieții în suflet la mine!

Îți duc iubirea-n așternut, prin orice seară,
Și te aștept în vis pe-o lacrimă de ceară,
Să-ți mângâi umbra cu privirile senine,
Cât soarta mă ninge cu a vremii asprime!

De suflet mi-am lipit icoana de părinte,
Să-ți aprind candelă de gând la zile sfinte,
Iar tu din amintiri să-mi dai o sărutare,
Ca în trecut să-ți mai simt binecuvântare!

Orfană m-ai lăsat de-a ta îmbrățișare
Și-n piep mi-ai ascuns dor, spre tristă resemnare,
Că te voi întâlni pe calea veșniciei,
Când mă voi înălța din patul agoniei!

Pe-o aripă de gând așez sufletu-mi orfan,
Să mi-l poți cuprinde cu al duhului alean,
Că nu-i nimic mai trist prin destinul pământesc,
Precum dor de mamă rătăcită-n plai ceresc!

Din icoana ta, măicuță, lacrimi izvorăsc
Și prin ochi se revarsă, când de dor pătimesc,
Dar la Dumnezeu și sfinți mereu mă voi ruga,
La răspântia vieții să mă poți aștepta!

Maria Filipoiu